

ΕΡΩΜΕΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐπὶ ἑννεήντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φάμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῖναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὴ.
Συνδρομὴ γιὰ καθὲν χρόνο — ὀκτὼ φράγκα ἴσθαι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μίρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομαι παντὸς ἐμμοῦσος τοιαυτῆ
ὅτι πωλοῦμεν ὄματα «Ῥωμῆου» ἀνελλιπῆ
πρὸς ὄσο εἰκοσάφραγκα, κι' ὄσπος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τίλη.

Ἐκτὴ τοῦ Νοεμβρίου κι' εἰκοστῆ
καὶ λόγος σταφιδῶν σεβαστοῦ.

Τετρακόσα ὀγδόνητα κι' ὀκτὼ
καὶ τὸ φράγκο εἰς ὕψος φρικτό.

Στοιχοὶ ποικίλης φύσεως περὶ παρακρατήσεως.

Ἀπὸ τὰς Πάτρας ἔρχονται μεγάλοι σταφιδῶδες
καὶ τοῦμπανα κτυπάνε,
φεγγεβολεῦν ἑστὸ χέρι των κερὶ Ἀκριπῆς καὶ δαδῆς
καὶ ἑστὸ Τρικουπὴ πᾶνε.
Νὰ σοῦ τὴν 'πούμε ;... 'πίστε τὴν τοῦς λεί με καμάρη
κι' ἐκεῖνοι μὲ ξερωφντὸ ἀρχίζου τὸ τροπάρη.

«Καλησπεριούδα, τοίλιγκα κι' ἀρχισοπᾶνῃ πρῶτε,
πάλι τὴν παρακράτησι ἑστὸ σπῆτι σου θὰ 'πούμε,
ὅπου κι' ἑτέος 'λύσσαξαν γι' αὐτὴν οἱ πατριῶται
κι' ἐμῆς στιγμῇ δὲν παύομε ταυτῆ των νὰ τρυπούμε.

» Ἐπιτροπαῖς ἐπλάκωσαν ἀπ' τὸν Μωρᾶ μὲ φόρα,
μὲ τοῦμπανα καὶ βρόντο,
νὰ σὰς τὴν ψάλλου μὲ χαρὰ χωρὶς νὰ λείψῃ ὄρα
μὲ πρῖμο καὶ εἰγόντο.

» Παρακρατεῖσαι ἑστὴν Ἀρχὴ καὶ σὺ πρωτοσοπᾶνῃ,
ὅπου γιὰ τὴν μας καλὴ μὰς ἐπίσει ἑστὸ λῶτο,
κι' αὐγατισμένη βλέπωντας τὴν Ζηλευτὴ σου στάνῃ
δὲν παύεις νὰ παρακρατῆς τὸ κῶριμῶ τὸ πρῶτο.

» Χαρὰ οἱ καθ' ἐπιτροπῆ, ὅπου μαζὶ σου μπλέκεται,
λίγη σταφίδα φέρομε καὶ πᾶρτην γιὰ πικεῖται...

τὴν μύτη σου τὴν βλέπομε 'ψηλότερα νὰ στείκεται
καὶ παρακράτα τὴν, 'ψηλὰ μὴν τὴν καὶ σοῦ πίσω.

» Ἐσὺ ποῦ περισσεύματα μὰς ξερωφνίζεις τόσα
καὶ τῆς χιλιάδας τὰ μισὰ τὰ 'βρίσκεις τετρακόσα
χωρὶς μεγάλα ντραβάλα, χωρὶς μεγάλο κόπο,
καὶ γιὰ τὴν παρακράτησι θὰ ἔρῃς κανένα τρόπο.

» Ἐλα, Σωτήρα, σῶσε τὴν κι' ἀμίσως ψήφισι τὴν,
μῖσα σ' ἀμπάρια βάλε τὴν καὶ παρακράτησι τὴν,
καὶ παραγίμει μ' αὐτὴν τὸ κάθε σου μισφῆται
κι' ὄρα καλὴ ἑστὴν πρῖμῃν μας κι' ὁ ἔτεος μας τουφῆται.»

Ἐἶπαν αὐτὰ οἱ Πατρινοὶ κι' ὁ Λόρδος ἀπαντῆ :
ἔλατε πρὸ κοντὰ
νὰ ξανατρουθῆστε τὸ λιγρὸ τροπάρη,
γιὰ σὰς θὰ σφάξω σήμερα τὸ σιευτὸ μοσχάρη.

» Αὐτὴν τὴν παρακράτησι ποτὲ μου δὲν ξεγάνω,
μὲ σῖνκ τὴν ἐπιτροπῆ κι' ἰγὼ τὸν νοῦ μου γάνω,
μὰ ποῦ κεφάλι ἀδειανὸ
σὰς εἶπε πῶς τὴν λησμονῶ ;

» Κι' ἂν τῶπε τοῦτ' ὁ Θεοῦρῃς
νὰ πῆρ νὰ μοῦ τὸν συχαρῆ.

»Κί' ὁ Ράλλης ἔν τὸ τσκαμπούφ
μὸνάχ' αἶρα κοπανῶ.

»Κί' ὁ Κερκίανος ἔν τὸ 'πὴ
ποτι δὴν θάχη προκοπή.

»Κί' ἔν τῶπε κί' ὁ μεγάλος Πιτ
ἐξεκουτρίσθη καταμπίσι.

»Βρί σταφιδάδες ἔνοια σας,
μὴ σίρνετε τὰ γίνεμα σας,
κί' ἐρίτες τῶβαλα σκοπό
σ' ὄλη τὴ στρουγγά μου νὰ 'πῶ
νὰ τὴν παρακρατήση
χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήση.

»Κί' ἔν δὴν τὴν θέλου μερικοί '
κί' ἀρχίση νὰ μουσική,
ἔς σκουζή τότε ὁ καθέσι
πῶς χάνεται τὸ κράτος
κί' ἰγὼ τὰ χέρι παρευθὺς
θὰ νίψω σὰν Πιλάτος.

»Βρί σταφιδάδες, ἔνοια σας...
μὴ σίρνετε τὰ γίνεμα σας.
'Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά,
ὄλοι 'μιλιῖται μου 'στ' αὐτί,
κί' ἔλατε τῶρα, βρὲ παιδιά,
νὰ παίξωμ πινακωτή.

»Γιὰ καθένος τὸν ἀμάνι
ξεδούλωτα ταῦτιχ κατωῶ,
καὶ τούτος ἄς μοῦ λίγη ναι
κί' ἐκείνος ἔχει δυνατό.

»Ἐς ἔλθ' ἡ Πάτρα ἢ κλεινὴ,
ἄς ἔλθῃ κί' ἡ Βοστίτσα,
ν' ἀκούσω καθιμίσι φωνή
καὶ καθιμίσι καπρίτσα.

»Ἐς ἔλθῃ καθὶ κουτεντίς
νὰ γίνῃ παραγιζέ - μεπρντίς,
κί' ἰγὼ τὰ πόδι νὰ κουῶ,
ν' ἀνοιγοκλείνω τὸν μεπρδί,
καὶ μὴ χαρὰ νὰ συμφωνῶ
καὶ μὴ τοῖς μὲν καὶ μὴ τοῖς δεῖ.

»Ἐλάτε, σταφιδάδες μου, ἔλατε περιόρμος,
ν' ἀκούσω καθὶ γνώμη...
ὄσο 'μπορεῖς, ἐπιτροπή, μὲς 'στὴν Ἀθήνα μείνε,
καὶ σὰν τὴν παρακράτησι ἄλλος καύμιος δὲν εἶναι.

»Γι' αὐτὴν τὴν παρακράτησι ἔχουν καυμό τὰ χεῖλη μας,
καθὲν σήμερα γι' αὐτὴν πολλὰ τοιλεπουρίζει,
κί' ἄς δέσωμ σρικτὰ σρικτὰ μὲ κόμπο τὸ μαντύλι μας
κί' ὄποιο τὸν πιάση, βρὲ παιδιά, ἐκείνος νὰ κερδίη.

»Καὶ τῶρα σὺρ' ἐπιτροπή
σὶ καθὲ τσίλιγκ' ἀρχηγῶ,
καὶ πρόειξε τί θὰ σοῦ 'πῆ

γι' αὐτὰ ποῦ σκέπτομαι κί' ἰγὼ,
καὶ πέρα κί' αὔρια, χαζή,
νὰ πρῶμα τὸν καρφέ μαζίσι.

Πᾶνε καὶ 'σὺν Θεωδωράκη
μὲ σερνὰ καὶ μὲ μεράμι.

Καλησπερούσιμ, Θεωδωρῆ,
τὰ τοῦμπανα κτυποῦμα,
καὶ μ' ἴχο πλάγιου βερῶ
θίλει νὰ σοῦ τὴν 'πούμα;

Κί' ὁ Θεωδωράκης βρίμεται :
« ἴπιστε τὴν, Μωρατίταις μου,
ἢ σωτηρία κρίμεται
ἀπὸ τῆς φαβορίταις μου.

»Παρακρατεῖ, κύρ Θεωδωρῆ, τὸ τόσο σου σκελίτι
καὶ μὲ πιρὸ παράπονο κυττὰς τὸν Βασιλέμ
πῶς ἄδικα παρακρατεῖ τὸν Λόρδο 'στὸ Δοβλέτι
καὶ τὸν ἀρίνι σ' ὄλους σας νὰ βάζῃ τὰ γηαλιά.

»Κιτρίνισε τ' ἀχείλι σου, δὲν εἶναι πᾶ κοράλι,
τὴν τραμουτάνα κοπανῶς, λαλιῖς μὲ τὰ πιτούμενα,
κί' ὄλο παρακρατούμενος ἀνάμα μὲ τὸν Ράλλη
βλέπει 'στου Λόρδου τὴν βουά ἀρνὰ παρακρατούμενα.

»Κρίμα 'στὰ τόσα σας φίλιμ, μὰ κρίμα καὶ 'στὴν ἔνωσι...
'μπροστὰ 'στὸν Λόρδο μὲ φωνάς, τὰ ρούχα μας ξεσχιζόμε,
καὶ νὰ μὲς ὑπόσχεται ἀπὸ χρυσάρι κίνισσι
κί' ἡμεῖς γιὰ νὰ τὴν χάψωμ τὰ δόντιμ μας τροχιζόμε.

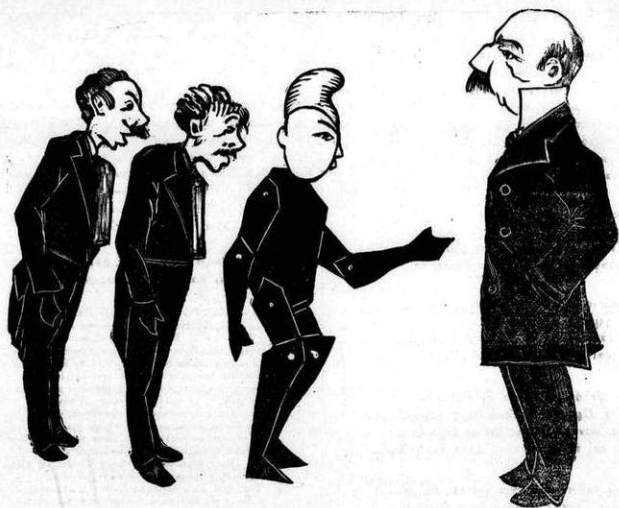
»Κυπαρισσάκι μας 'ψηλὸ καὶ πρόσωπο θλιμμένο,
μὴ τόσο τὸ Κορρόνι σου παρακρατῆς ἰεμένο,
λύστο σὰν πρῶτα, τίντωπο, κί' ἡμεῖς νὰ τεντωθῶμε
κί' ἀπὸ τῆς ὄψ' τῆς ἀκρις του νὰ παρακρατηθῶμεν.

Κί' ὁ Θεωδωράκης ἀπαντᾷ : « Ἐπιτροπή νταγιάντα,
παρακρατῶ, παρακρατεῖς, παρακρατούσαις πᾶντα...
ὄσο ἔσται παρακράτησις σταφίδος περισσῆς
καθὸς μοῦ λίτε σείς.

ἄλλ' ἔστι παρακράτησις τῶν νόμων τῶν κειμένων,
τῶν φόρδην μίγδην κατ' αὐτὰς ἀτάκτας σκορπισμένων.

»Μετ' ἄλλων καὶ μόνάχος μου γενναίως πολεμῶν
αὐτὴν τὴν παρακράτησιν τῶν νόμων τῆς πατρίδος
αὐτοστιγμὴ συντάσσομαι προθύμως μεθ' ὁμῶν
ὡς πρὸς τὴν παρακράτησιν τὴν ἄλλην τῆς σταφίδος,
κί' ἰνόμων κᾶποτι τὴν μὲν μετὰ τῆς δεῖ συνάμα
μικτὸν ἐξάγω κρᾶμα.

»Κί' ἐκ τούτου πάλιν δεύτερον κί' ἐκ τούτου πάλιν τρίτον,
καὶ νὰ διαδύγονται τὰ κρᾶματα τὰ πρῶτα,
καὶ πόντον διακλίμεν δυστυχῶν ἀρρήτων
καὶ τὰ παρακρατούμενα θρηνησόμεν καθιστώτα,
καὶ παραπαίειν προχωρεῖ καὶ δὴ παραπατῶν
καὶ πᾶς παρακρατούμενος καὶ πᾶς παρακρατῶν.

Σταφιδική επιτροπή
περίφροντις και σκυθρωπή.

»Είς ταῦτα καταγίνομαι συνήθως, πατριώται, κί' ἂν ἀπ' αὐτά που σὰς ἠμιλόθῃ νειώθετε κουκούται, ἰν παρομιαιίς πάντοτε σὰς ἔλεγα καὶ τότε ὅτι μὲ τῆρπον μὴ φοροῶ θά μείνιτε πακούτοι.

»Κί' ἐνὸσω παρακράτησις εἰς δια κυβερνήξ κί' ὁ Λόρδος πίνει μόνος του καὶ μόνος του κερῆξ, σταφίδος παρακράτησις κανεῖς μὴ μουρμουρίση... ἄλλ' ὅταν νίης ἐκλογῆς ἀλίκτηρ νακαρίση τότε τὴν παρακράτησις συλλάβει' ἐκ τῶν ὧτων καὶ φέρει τὴν αὐθωρίη ἴστον ἰν τοῖς πρώτοις πρώτονω.

Πηγαίνουν καὶ ἴστοῦ Ράλλη
μὲ φόρα πρὸ μεγάλη

Νὰ σοῦ τὴν ἴπομε; ... πῆστε τὴν... «Καλησπεροῦδα, Μῆ- μὲ τὴ στραθῆ ρεπουμπλικ καὶ τὸ πολὺ καπρίτω, ἴτσο, καὶ σὺ γιὰ τὴν σταφίδα μας γιὰ πῆς μας τὰ ἴδικά σου κί' ἡ σωτηρία κρέμαται εἰς τὴν ρεπουμπλικά σου.

»Πῆς μὲ τὸν ἔνταξι σου, τὸν ρήτορα Θανάση, ὅτι κανένας σταφίδα: ποτὶ δὲν θὰ πεινάση, καὶ γιὰ τὴν παρακράτησις νὰ μὰς παρρωτώσις, ποῦ τὸν θυμὸ σου δὲν ἴμορει τὸν παρακράτησις.

»Ὅταν σὲ πῆση τὸ μπουρὶ μεγγυρίσις σὰν τὸν ταῦρο κί' ἔχεις κακὸ πονόδοντο γιὰ τὴν Ἀρχὴ τὴν τσοῦπα...

τὸν κύρ Σωτήρα ἴστη Βουλὴ τὸν εἰπες Χατζῆ Σταῦρο, ἄλλὰ κί' ἐκείνος σούρωε ὅσα δὲν εἶπν' ἡ σκούπα.

»Τοῦ κάκου ξαναφίλησις τὸν δόλιο Θεωδωράκη, τὸ φίλημά σας κρῶ... τζίφος κί' ἡ συμμαχία σας, καυμένη Δημητράκη, δὲν πῆρει τὸ θηρίο.

»Βγάζετε μῆσα ἴστο χαρτί τὰ γίδια σας πολλὰ, ἄλλ' ἔξαφνα μῆς ἴστη Βουλὴ τὰ βρῖσκετε πρὸ ἴγια, κί' ὁ κύρ Σωτήρας πεταχτός ἀρχίλει νὰ γελῆ καὶ βλέπειτε σὰν χάχῃσις τὸν καθὶ σας κολλήγα.»

Κί' ὁ Ράλλη εἶπε εἰδύναμι δὲν ἔγω νὰ φωνάξω, κουράγιο πῆ δὲν μούμεται μῆδὲ ν' ἀναστεινάξω. Τέτοιο θηρίο δὲν ἴμορει κανεῖς νὰ κατινωήση κί' ἀδικῶς πάει κί' ἔργεται τὸ μούσι τοῦ Θανάση.

»Ἄλλ' ὁμως σείς, ποῦ ἴπρητε τοὺς ἀρχηγούς παγάνια, πρώτοι σταφιδοκτῆμονες καὶ Πιτρινοὶ μεγάλοι, μαθετε πῶς κί' ὁ Βάλληνας μὲ μὴ φωνὴ καμπάνα γι' αὐτὴν τὴν παρακράτησις τὸν σβῆρο του θὰ βγάλη, κί' ὅταν τὸ σκούζη μὴ φορὰ κί' ὁ Βάλληνας ὁ Νάξιος εἰσι θὰ πῆτε ἀξίσις.»

»Κί' ἂν κατὰ τύχην ἔξαφνα ὁ Χατζῆ Σταῦρος πῆση, ἂν καὶ τοιαύτης πτώσις εἰν ἔγωμιν ἴπτιδα, ἰσώθημιν διὰ παντός, ἄλλοῦσι Οἰῆς σφωρίσι τὴν συμμαχίαν τὴν διαπλῆν καὶ σὰς καὶ τὴν σταφίδα.»

**Πάνε και 'σ'τον Καραπάνο
κι' έρωτόσ' αν είν' εϊκόνα.**

Νά σου τήν 'πούμα ;... 'πίστε τήν... «Καλησπερούδια, τζόγια,
μέ το 'ψηλόλιγο κορμί και τά μεγαλ' άνώγεια.
Μίς 'στής παρακρατήσεως τό νίο πανηγύρι
μή μόνους μάς άφήσεις...
μαζί μέ τόν Σταυρόπουλο, μαζί μέ τόν Καίρη
και σού νά τήν ψηφίσης.

Κι' αυτός τούς είπε βλέποντας πρός τό Παλλάτι πέρα :
αές εμπορούσα νά γινώ Πρωθπουργός μιά 'μίρ
μαζί μέ τόν Καίρη μου και τόν χρυσό μου Κώστα,
και τότε τήν σταφίδα σας τήν έκανα κομπόστα.

»Τότε 'σ'τον φούρνο θέστέλινα τό κάθε γουρουνόπουλο
γεμάτο μέ σταφίδες,
και μιά χαρά θά τ'όρωγα μαζί μέ τόν Σταυρόπουλο
και μέ ' άλλους σενταληφδες.

»Τότε κι' έγώ 'ψηλότερος άκόμη κι' από λεύκη
γιά νά περάσ' ή Πρόσδος πολλούς θά παραμέριζα,
μέ τήν σταφίδα μοναχή 'σ'τούς φίλους θάχα ζεύκι
και τρώγοντας και πίνοντας τήν 'Αρτα θά 'φοβιρίζα.

»Μά κι' όπως είμαι σήμερα καίτι γιά σας θά κάνω,
κι' όταν σπουδαίο ζήτημα καμμιά φορά τυχαίη
νά πέρνετε τήν βόλτα σας κι' από τόν Καραπάνο,
πού φίλους 'σ'την έξώπορτα καινούριους περιμένει.

»'Ελπίζω νά σας ξαναϊδώ
κι' ό νεύς σας πάντα νάν' είώ. »

**Πάνε και 'σ'του Πιτ τραχάλα
και τόν 'βρισκουνε 'σ'τη σκάλα.**

Νά σου τήν 'πούμα ;... 'πίστε τήν : «Καλησπερούδια, Πιτ,
πού 'πάτησε 'σ'την πητ.
Και σ'υ τσοπάνης λίγεται κι' άς είσαι δίγως στήνη,
μονάχα τόνομα του Πιτ παρηγοριά σου φθάνει.

»Χωρίς κανένα πρόβλετο μέ τόση στενωχώρια
σιμόνει 'στό Κορόδι,
άλλοι τραβούν μαζί μαζί κι' ό Πιτ πηγαινεί χώρα
και μόνος σάν άθρόνι.

»Γι' αύτή τήν παρακράτησι 'μιλούν και 'σ'την 'Αγγλία
και σ'υ σάν Πιτ βαρβάτος
κάνε 'σ'τους 'Αγγλους και σ' 'έμας καμμιά διδασκαλία
νά φωτισθ' τό κράτος.

Κι' είπε κι' ό Κωνσταντόπουλος : «χαρήτε, πατριώται,
άφίνω τόνομα του Πιτ και πέρνω τόνομα μου,
κι' όταν έμπρός και 'πίσω μου κυττάω πότε πότε
πώς μήτε ή εκιά του Πιτ δέν καθεται σιμά μου,
και βλέπω στρώγγιας ζηλευταίς και παρδαλις σ'ι χρώματα,
δίνω όδ'ό φάσκελα του Πιτ και λέω γιά τά κόμματα :

νά κούν νά γίνου στάκτη
νάβγη τής καρδιάς μου τάκτι. »

»'Εκείνο τόνομα του Πιτ πολύ τό παρακράτησα
και μέ τήν παρακράτησι 'σ'την άγκυράρα 'πάτησα,
κι' άν έλαμψα εις τήν άρχή ώσάν φουρι Βενιτικό,
άλλ' 'Σττερα γρουσουζέψα μέ 'αυτό τό σατανάπτικό,
και σις πού παρακράτησιν φρι φρι ζητείτε
τόν πρόην Πιτ 'σ'τη σκάλα του μή τόν παρακρατείτε. »

Κι' εις άλλους 'πήγαν στίδια νά πάρου περισσύτερα
κι' έπέρασαν έλευνά κι' 'έμας έλευνότερα.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νένος σκέτος.**

Φ.—Δεύτε 'στό φράγκο φάλομον άναβασιλα θ'όνομα
μή σκελετός, βρά Περικλή, ριγίνας κι' όλομύμονε.
'Εκείνο και τήν όδ'ό θραγματίς σκεπέτι νά περάση,
έπειθε όδ'όμο θουατά, κι' όσοι στήν τρείς νά φάση.
Π.—Πώς σου σκεπέτι, φράγκο μου, κι' όσοι έκεί 'έκεί
και πώς προμεινέσθ'όν έκείσε δέ 'έκείσε ;...
καθώς τά επ' 'όνον σιγάθ δέ καρρούθς μιά 'έμα
κι' 'έμας θά σ'ι κηλιόμα από τή γ'υ σάν όσορ.
Φ.—Τού φράγκου τήν ανάλησιν ιδόντες μερικί
διά παντός άπέβαλαν σουρούκο και βραχι,
κι' α'όρον' άς κεράλουνι έπ' όμων των τόν κρβάττον
έβλεπαν ολιούλας πρός ώνάθ'ό θουαβάττον.
Π.—Μετά λαμπότων και φανών νενάεισε και καίτες
περδέσει άντεναται πρός ούρανόν τάς χείρας,
όσοι 'έμας άς φάλομον μέ Βουλευταίς μεμπέτες,
ένδελος γάρ δεδούλαται τού κρτίους ό Σωτήρας.
Φ.—Πόσο ή Μήστρος έφάνη, ό έξ'όλος ένδελός,
μυθλις δέ τό στωμαχ' του δέν έπαυε νά τρώη,
και σ'αί 'άπ'όθ' άνάστασε και πίν λεντινι κινέλιον
κι' 'έβησε τήν έβρα του γυμνίη πρός τήν Πανωλιάνον.
'Όσοι 'έμας άς φάλομον λαμπράς αναβασιλα,
ένδελος γάρ δεδούλαται τού κρτίους ό Μεσοσίς.
Π.—Τού φράγκου τήν ανάλησιν ό πάντες θεασάμενοι
δέυτε πανηγυριόμαον άλλ'όλους άσπαράμενοι,
και τό καλό μας ριζικό ύμνηόμαον ενγύλατας,
ένδελος γάρ δεδούλαται τού κρτίους ό Μπουριότος.
Φ.—Βλέπων τό φράγκο κι' ό Σωτήρ πρός ούρανοίς νά φάγη
άνιστενο κι' 'έστασε κι' όρλιος ένουπίο,
κι' 'όδ'όλος 'Αγουριόλας δέστασε μέ κρτίη
νά πού τ'ό φέρου σ'αυθ'όρθ'όλιον παρακράτι,
κι' 'έκείνοι έσπουλιόματες έξομαρνας ενός,
ένδελος γάρ δεδούλαται ό Τρι κ' επιληθείς.
Π.—
Κι' έγώ σκυριών αναμώ :
«όθ'ό Σωτήρι τ'ό κλειν'ό
κι' αυθ'ό τ'ό περισσεύματι,
τ'ό σωτηρι'ό φέματι.
Φ.—Δόξα λοιπόν άς φάλομον εν ταμπούρι κι' όργάνοις...
όμοι ! θρημν'ό έκράτησε κι' ό τ'όλιμον Δελιηθίνης,
θρόνος δ'έκ του μετώπου του κατέρρον όρθ'ότος :
«όθ'όλις τ'ό φράγκον 'έβησε τήν ήλιον και σ'αράτα
πύσσιν 'έμας όμοι 'έταλια Γεώργιος ό πρώτος,
ένδελος γάρ δεδούλαται ό Λόγος κατό πάντας.
Π.—Πρό των πύσσιν ίστούμενος τού Χρηματιστηριού
έντός σκεπέτι σωβού κομητηριού,
κένιν δέ βλίπω κι' έρημον παντός μερλούθ'ό π'έγκο
και μέ φωνής περιπατόμας σπρηγιλιώ τερετίοματι :
«αναχωρείς κι' 'έμας πού π'ές έλιπίω, φοροσράγγω,
νά 'π'ος εις εστέρα τούρανού άπ' έλιωυ χρηματισματι. »

Τόν Πλέσσαν τόν περιπύσσον μυσταγωγών τών θετων,
πού τόν χειροτόνησαν Δεσπότην Ζακυνθίλιον,
τόν άνδρα τόν εξέχοντα κι' εις όρθετας και λόγον
μετά τόν άλλων κι' ό «'ωριμος» ένθόμος τόν συχαφείρι,
και π'ος χειροτονίας του χρυσίω κουφέτα τρώγων
τρίς ανακαράει 'Α ξ ι ο ς και τού φιλει τό χέρι.

'Η πού τ'α μ δ β κ π λάνθονος εν Σ μ ό υ ν η άποθικίον
έχει και γιά Σμυρνιότικω και ένο θερικαλίκι
τσιγάρ' 'Αδόντας έκαυότα, τσιγάρ' άπο τό πρώτο,
όπου 'η' αύτά μοσχοβόλου τού καθενός τό χρώτα.
'Ο όδ'ός 'Α γ ι α ς φ ω τ ε ι ν η ς, και σ'όρθε μόνι μάνι...
ή μυρωδιά τού κι' άς έδω μόυ φαιναται π'ος φθάνει.

'Εκ τού Τυπογραφείου «Κορινθ'ος» τής καλής, όδ'ος τού Προσεταιου, κοινοτής πολύς.